

РЕШЕНИЕ

№ 5711

гр. София, 29.10.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.09.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Павлова

ЧЛЕНОВЕ: Мартин Аврамов

Мария Попова

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Близнакова, като разгледа дело номер **3981** по описа за **2012** година докладвано от съдия Весела Павлова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във вр.чл.63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Б. И. П. от [населено място], подадена чрез чрез адв. М. М. срещу решение от 15.02.2012 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 8 състав по н.а.х.д. № 19228/2011 г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на обжалвания съдебен акт. Касаторът твърди, че съдът правилно е установил фактическата обстановка, но е направил незаконосъобразен правен извод относно наличието на виновно поведение от страна на жалбоподателя. Оспорва приетата от СРС форма на вина – пряк умисъл. Моли съда да отмени обжалваното решение и да постанови друго по съществуващото на спора, с което да бъде отменено НП № АБ 2432 от 09.09.2011 г., издадено от началник АНД при ОПП – СДВР.

Ответната страна – СДВР – ОПП, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София град, XIII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на

чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

С решение от 15.02.2012 г. по н.а.х.д. № 19228/2011 г. по описа на СРС, НО, 8 състав е потвърдено с което е потвърдено наказателно постановление № АБ 2432 от 09.09.11г., издадено от началник на АНД при отдел "Пътна полиция" при СДВР, с което на основание чл.174, ал.1, предл.1 от ЗДвП му са наложени административни наказания "глоба" в размер на 350 лв. и „лишаване от право да управлява МПС" за срок от 9 месеца за извършено административно нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП и на основание чл. 183, ал.1, т.1 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 10 лв. за извършено нарушение чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП.

За да постанови този резултат, въззивният е обсъдил събраните писмени и гласни доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност и е приел, че касаторът е осъществил обективна и субективна страна описаните в АУАН и в НП административни нарушения – на чл. 5, ал. 3, т. 1 и чл. 100, ал.1, т.1 от ЗДвП.

Настоящият съдебен състав намира, че касационната жалба е подадена в срок, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Обжалваното решение е валидно и допустимо, като същото е постановено при правилно прилагане на материалния закон.

Установените от СРС факти се възприемат от касационната инстанция. Констатирано е, че 06.08.2011 г., около 04.00 часа касаторът управлявал лек автомобил марка „Ф.", модел „Г." с ДК [рег.номер на МПС] в [населено място], по [улица], с посока на движение от пл. „Ж." пред бл.30 към [улица], когато бил спрял за проверка и бил тестван за употреба на алкохол от служители на ОПП с алкохол-тест дрегер модел 7410+ с фабричен номер 1168, който отчет положителен резултат 1.24 промила алкохол в издишания въздух. Впоследствие от направените изследвания се установява, че концентрацията на етилов алкохол в кръвта на водача е 1,00 промила. При проверката от контролните органи на КАТ – СДВР е констатирано също, че Б. П. е управлявал л.а. без контролен талон към свидетелството за управление на МПС.

Касационната инстанция намира, че районният съдия е изпълнил задължението си за разкриване на обективната истина по делото (чл.13 НПК), като е постановил решение по вътрешно убеждение, основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото (чл.14 НПК), поради което касационните оплаквания в тази насока са изцяло неоснователни.

Не е налице и нарушение на материалния закон. От съвкупната преценка на събраните по делото доказателства се обосновава правилният извод за доказаност на извършеното нарушение на чл.5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП. Защитната теза на касатора за прием на лекарства се опровергава от доказателствата и не водят до промяна на крайния извод на СРС за законосъобразност на НП в частта относно първото административно нарушение. Установено е по категоричен начин, че Б. П. е управлявал собствения си автомобил на посочената дата и място с наличие на алкохол в кръвта, поради което със своите действия е нарушил забраната на чл.5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП

Съдът намира за обоснован и крайния правен извод на Софийски районен съд за доказаност на нарушението на чл. 100, ал.1, т. 1 от ЗДвП – при проверката е установено, че жалбоподателят не носи контролен талон към свидетелството за управление на МПС. Конкретни касационни оплаквания за отмяна на обжалваното решение в тази му част не се съдържат в жалбата до съда, като съдът не констатира нарушение на материалния закон, за което касационно основание е длъжен да следи служебно.

По отношение на определените от наказващия орган административни наказания за всяко едно от нарушенията настоящата касационна инстанция споделя мотивите на въззивния съд за правилно извършена с НП индивидуализация на наказанията. По отношение на нарушението на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП особеностите на конкретния случай обуславят прилагането на по-висок размер от минимално установения за кумулативните наказания – глоба и лишаване от право на управление на МПС, както правилно е приел СРС. По отношение на второто нарушение (това по чл. 100, ал.1, т. 1 от ЗДвП) размерът на наложената глоба е абсолютно определен (в размер на 10 лева). Не са налице основания за намаляване на размера на наказанията, наложени за нарушението на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП и за нарушението на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, както и за прилагане на института на маловажен случай по чл. 28 от ЗАНН.

Въз основа на гореизложеното съдът намира, че не е налице твърдяното касационно основание за отмяна на обжалваното решение, поради което същото като правилно следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното, Административен съд София град, XIII касационен състав

РЕШИ :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 15.02.2012 г. по описа на 19228/2011 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 8 състав.

Решението не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.